

Tervehdys Pietarista!

Takana on ikimuistoinen kesä kahdestakin syystä. Ensinnäkin se oli niin lämmin ja toiseksi tämä oli ensimmäinen kerta, kun lähettiuramme aikana omasta tahdostamme olimme poissa lähetyskentältä koko kesän. Kerran aiemmin tasan kymmenen vuotta sitten olimme Suomessa koko kesän, kun Venäjä muutti ulkomaalaispolitiikkaansa kesken meidän kausilomamme, emmekä saaneet viisumeita ennen kuin vasta syksyllä ja silloinkin vain kolmeksi kuukaudeksi.

Mutta meidän piti kertoa tästä kuluneesta kesästä. Tytöt saivat todistuksensa kesäkuun toisena päivänä ja heti suoran koulusta suuntasimme Suomeen. Yleensä kuljemme Vaalimaan kautta, kun Suomen kiintopisteemme on pääkaupunkiseudulla, mutta tällä kertaa olimme menossa kollegaperheen ylioppilasjuhliin ja päätimme mennä Nuijamaan kautta. Menijöitä oli sinä päivänä muitakin ja meno välillä verkkaista, paikoitellen lähes kävelyvauhtia. Mielessä kävi jo, että onko sattunut joku onnettomuus, mutta onneksi hidastuksen syyksi osoittauti vain toistakymmentä kilometriä pitkä tietyömaa. Täällä pohjoisen pääkaupungin (kuten Pietaria kutsutaan) ympäristössä eli Leningradin oblastissa on paljon isoja tiehankkeita meneillään. Onneksi tämä tie keskeneräisenä on nyt loistavassa kunnossa (ei ole kuoppia kuten oli remontin ensimmäisten vuosien ajan), vaikka helposti ruuhkautuukin.

Olemme huomanneet, että jokaisella Venäjän rajalla ovat omanlaisensa tavat hoitaa muodollisuudet. Pääpiirteittäin noudatetaan kyllä samaa kaavaa, mutta ero on lähinnä henkilökunnan virkaintoisuudessa. Nuijamaalla ollaan paljon perusteellisempia kuin Vaalimaalla ja niinpä aikaakin kuluu siellä paljon Vaalimaata enemmän. Tällä kertaa vielä meillä oli sellaisia lääkkeitä, jotka eivät olleet heille ennestään tuttuja ja niinpä ne tutkittiin tarkkaan. Onneksi nykyään on käytössä digitaaliset reseptit ja niinpä on myös yksi muistettava asia vähemmän.

Ensimmäinen lähetystilaisuus meillä oli heti saapumista seuraavana päivänä. Olimme Helsingin Kansanlähetysten Filia-messussa ja sen päälle sitten katseltiin kuvia työstämme.

Päivän levättyämme suuntasimme sinne Parkanoon ja saimme tavata seurakunnan kesän ensimmäisen rippikouluryhmän. Kerroimme paitsi lähetystyöstä yleensä niin myös omista kokemuksistamme lähetteinä. Rippikoululaisia kiinnostivat tietenkin se, että kuinka meistä oli tullut lähettejä, mutta myös se, että mitä teemme sitten, kun emme enää ole lähetystyössä. Äärimmäisen hyviä kysymyksiä! Illansuussa oli tarjolla saunaa ja aivan yliveto löylyt sieltä saikin! Illalla oli vielä hartaus, jossa Hannu saarnasi ja seuraavana aamuna ennen lähtöä osallistuimme vielä leirin aamuhartauteen.

Parkanosta suuntasimme Keski-Suomeen ja matkalla poikkesimme vähän "kinttupoluille". Kihniössä nimittäin Hannu huomasi sukukirjoista tutun paikannimen ja sitten lähdettiin etsimään ko. paikkaa. Mitään mielenkiintoista sieltä ei kuitenkaan löytynyt, mutta ennen isolle tielle ehtimistä löytyi vielä toinen mielenkiintoinen tienviitta. Sen osoittamassa suunnassa

vähän aikaa ajettuamme Hannu halusi yht' äkkiä pysähtyä. Myöhemmin kotona karttaa katsellessaan hän sitten huomasi, että oli pysähtynyt juuri siinä kohdassa, johon asti sukututkijatkin ovat päässeet. Olimme nimittäin Kovasen kohdalla ja vieressä Rasin saari. Niille sijoille oli Hannun esi-isä ilmeisesti Rautalammilta muutettuaan asettunut asumaan viitisensataa vuotta aiemmin.

Viikkoa myöhemmin olimme taas Parkanossa ja puhumassa kakkosriparille. Ja taas oli vastaanotto lämmin ja meitä pidettiin kuin piispaa pappilassa.

Seuraava kohokohta kesässä oli Junnujen kesä -leiri. Me vanhemmat kävimme sillä aikaa etelänmatkalla Virossa. Tällä kertaa emme ehtineet Tallinnaa kauemmaksi, mutta kyllä sielläkin koluttavaa riitti ihan tarpeeksi.

Vielä ennen juhannusta ehdimme käydä yhdellä seurakuntavierailulla ja juhannuksen pyhät olimme mökillä länsirannikolla. Saimme sinne vieraaksemme Lillin veljen ja hän olikin meille siellä suureksi avuksi.

Heinäkuun alussa kävimme vielä kolmannen kerran siellä Parkanossa ja yhtä mukavaa oli kuin edellisilläkin kerroilla. Tuolloin valitettavasti meillä vain ei ollut aikaa jäädä saunaan ja yöksi.

Seuraavassa viikonvaihteessa olivatkin sitten Kansanlähetyspäivät Ryttylässä ja koska siellä on majoitustilaa vain rajoitetusti ja meiltä sinne reilun puolen tunnin ajomatka, niin päätimme nukkua yöt omissa sängyissämme. Tänä vuonna ilmat suosivat päiviä oikein erityisesti ja se myös näkyi osallistujamäärässä. Joitakin teitä taisimme tavata siellä.

Kansanlähetyspäivien päätteeksi sitten ajoimme kodin kautta laivaan ja heräsimme aamulla Tukholmassa. Tytöillemme käynti oli ensimmäinen ja Tukhomaan tutustuimme vähän ja lähinnä auton ikkunasta. Kävimme myös katsastamassa paikan, jossa Hannu asui puolisen vuotta aikanaan virkamiesvaidossa ollessaan. Sieltä suuntasimme etelään Södertäljeen, jonne on tehty Tom Tits-puisto. Se on sellainen "elämyspuisto" kuten Heurekakin, mutta pääosin ulkotiloissa. Ensimmäisen yön Ruotsissa vietimme Tukhoman pohjoispuolella Täbyssä. Aamupalan jälkeen jatkoimme matkaa kohti pohjoista, mutta poikkesimme kuitenkin Uppsalassa. Toisen yön vietimme Uumajassa ja ensi kertaa olimme hotellihuoneessa, jossa ei ollut ikkunaa. Sen paikalla oli kerrossänky. Kolmanneksi yöksi ehdimme jo Oulun pohjoispuolelle, mutta Torniossa sentään pysähdyttiin Duudsonien toimintapuistossa. Seuraavan päivän ohjelmaan kuuluivat Kalajoen hiekkasärkät ja yöksi ehdimme mökille omiin sänkyihin.

Osallistuimme tänä kesänä myös Äänekosken seurakunnan rippileirille ja ensimmäistä kertaa oli seurakuntavierailullamme myös "uimapukukierros". Osallistuimme nimittäin seurakunnan iltapäivätapahtumaan rantasaunalla ja lähes koko tuon kuuden tunnin ajan olivat tyttömme vedessä polskimassa. Saimme osalla mukana myös kehitysvammaisten leirillä.

Aivan heinäkuun lopussa pääsimme vielä toisen kerran ulkomaille. Hannun ensimmäinen kummityttö meni naimisiin Englannissa. Tuohon viikkoon sijoittui myös junaliikenteen sekoittanut ukkonen, jonka johdosta rautatieaseman opastaulu neuvoi meidät väärään junaan. Onneksi virhe huomattiin siinä vaiheessa, että ehdimme vaihtaa vielä toiseen, oikeaan paikkaan vievään junaan, vaikka hetken olimmekin jo ehtineet junalla mennä. Saimme tämä kesänä muuten vielä toisenkin hääkutsun Englantiin, mutta ne vietettiin niin myöhään elokuussa, että olimme jo palanneet Pietariin ja lapset olivat aloittaneet koulutyön.

Viimeinen lähetystilaisuus meillä oli Jyväskylässä 12.8. Pietariin palasimme 13.8. ja uusi lukuvuosi alkoi 14.8. Meillä on takana ikimuistoinen kesä ja olemme kiitollisia kaikesta ja kaikista tapaamisista.

Taivaan Isän siunausta ja huolenpitoa syksyysi!

Tv. Pietarin Keskiset

